

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. С., 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Пламен Д. С.
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Радка Д. Дражева Първанова Въззивно
наказателно дело от частен характер № 20232200600672 по описа за 2023
година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл.313 и сл. от НПК.
Производството е по чл. 313 и следващите от НПК.

С Присъда № 137/12.09.2023 г. по НЧХД № 1174/2022 г. по описа на
Районен съд – С. подсъдимите Д. П. Г. и М. С. Р. са били признати за виновни
в това, че на 20.08.2022 г. в с.Т., общ.С. са причинили на С. К. С. лека телесна
повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за
живота- престъпление по чл.130, ал.1 от НК. Съдът е освободил подсъдимите
от наказателна отговорност на основание чл.78А от НК и им е наложил
административни наказания - „Глоба“ в минимален размер- хиляда лева.
Уважени са предявените граждански иски като съдът е осъдил всеки от
подсъдимите да заплати на С. К. С. със съгласието на двамата му родители
обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на причинената
телесна повреда в размер на 2 500 лева за подс.Г. и 500 лева за подс.Р., ведно
със законната лихва от датата на увреждането като исковите до пълния им
размер от 4 000 лева са отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Срещу така постановената присъда са подадени въззивни жалби от

защитника на двамата подсъдими. В тях се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна като постановена в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Заявява се, че от цитираната присъда не става ясно в какво се изразява според съда нанесената от двамата подсъдими лека телесна повреда на С. К. С., което от своя страна компрометирало дадената от РС – С. правна квалификация на деянието. Определеният от съда размер на дължимо обезщетение за неимуществени вреди е преценен като „недължим, неоправдан и във всички случаи необоснован“.

В допълнителните въззивни жалби се конкретизират твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място се твърди, че от страна на соченото като пострадало лице С. К. С. няма надлежно депозирана частна тѣжба, респ. депозираната такава се квалифицира като процесуално недопустима. В тази връзка се сочи, че към датата на посочения в тѣжбата инцидент и към датата на подаване на частната тѣжба С. С. е бил непълнолетен, а съгласно чл.28, ал.2 от ГПК непълнолетните лица извършват съдопроизводствените действия лично, но със съгласието на родителите си. В настоящия случай според твърдението на защитника тѣжбата е била предявена от двамата родители на лицето С. С. без същите да разполагат с процесуална дееспособност. Заявено е още, че частната тѣжба е следвало да бъде предявена от непълнолетния С. С. със съгласието на неговите родители и този порок на процесуалния инструмент, поставящ началото на наказателното съдопроизводство, не е бил отстранен в преклузивния срок по чл.81, ал.3 от НПК. Счита се, че образуваното наказателно производство следва да бъде прекратено на основание чл.24, ал.5, т.1 и/или т.2 от НПК, поради липса на тѣжба, евентуално поради обстоятелството, че тѣжбата не отговаря на условията, посочени в чл.81 от НПК. Все в този ред на мисли се цитира и ал.2 на последната разпоредба, на която се позовава защитникът, според която тѣжбата трябва да бъде подписана от подателя, а в настоящия случай същата не носи подписа на непълнолетното лице С..

На второ място е заявено, че частната тѣжба съдържа две отделни и съществено противоречиви помежду си твърдения: от една страна било посочено, че подс.Г. е нанесъл на пострадалото лице удари с юмруци в областта на лицето, главата, гърдите и други области, без последните да бъдат

конкретизирани, а от друга страна било посочено, че двамата подсъдими Г. и Р. са удряли и ритали в главата и тялото пострадалия С.. Описаните две твърдения са квалифицирани като съществено противоречиви, не били прецизирани конкретните действия на всеки от подсъдимите и са довели до неяснота на частното обвинение. Защитникът счита, че съдът е следвало да констатира тези обстоятелства и да даде указания да бъдат отстранени неяснотите в частната тъжба с предупреждение, че ако това не бъде сторено производството ще бъде прекратено. С тези аргументи е въведено искането производството по делото да бъде прекратено на основание чл.24, ал.5, т.2 вр.чл.81 от НПК.

Следващото твърдение е свързано с нарушаване на принципа на равнопоставеност на страните като се твърди, че съдът едностранчиво е ценил доказателствения материал, приемайки, че показанията на свидетелите са единни, логични, последователни и взаимно допълващи се, въпреки съществените противоречията помежду им, съзрени от защитата и подробно анализирани от нея във въззивните жалби. Навеждат се също доводи за липса на мотиви относно приетите от районния съд за осъществени съставомерни признаци на деянието от страна на подс.Г. като допълнително се поставя акцент и върху липсата на процесуална активност от страна на съда да изясни възможен ли е механизъм, по който чрез нанесен шамар да бъдат получени описаните в епикризата травми.

Финално в жалбата на подс. Г. е посочено, че с оглед липсата на доказателства, които несъмнено да установяват, че подс. Г. е извършил деянието, за което е признат за виновен, изключая един нанесен лек шамар на пострадалия С., както и предвид характеристикните данни на този подсъдим, то определеното обезщетение в размер на 2 500 лева се намира за несправедливо и се претендира неговото намаляване до размера на сумата от 500 лева.

В обобщение от въззивната инстанция по отношение на подс.Г. се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане при условията на чл.334, т.1 вр.чл.335, ал.2 от НПК. Алтернативно предлага се присъдата да бъде изменена като бъде възприета друга правна квалификация на деянието, обуславяща по-лека наказуемост, а именно чл.130, ал.2 от НК. Относно подс.Г. се претендира и изменение на присъдата в частта относно размера на

присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди- от 2 500 лева на 500 лева.

По отношение на подс.Р. съдът е сезиран с искане присъдата да бъде отменена изцяло като бъде постановена нова, с която подс. Р. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.130, ал.1 от НК и да бъде изцяло оправдан, а предявеният граждански иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Алтернативно се иска обжалваната присъда да бъде отменена, а делото- върнато за ново разглеждане от друг състав на РС-С. при условията на чл.334, т.1 вр.чл.335, ал.2 от НПК.

Претендират се направените по делото разноси за двете съдебни инстанции.

Пред настоящата инстанция жалбите се поддържат от защитника и подсъдимите на изложените в тях основания. Подсъдимите лица при осъществяване правото си на лична защита и на последна дума са се присъединили към становището на защитника си.

Повереникът адв.Св.Б. моли въззивния да потвърди със своя акт присъдата на РС-С..

Въззивната инстанция, след като се запозна с исканията на жалбоподателите, изслуша страните в с.з. и извърши цялостна проверка на присъдата по реда на чл. 314 ал. 1 от НК намира, че жалбите на защитника на подсъдимите са основателни.

За да изгради своите правни изводи съдът установи следното:

Производството по НЧХД № 1174/2022 г. по описа на РС-С. е образувано въз основа на депозирана на **18.10.2022** г. частна тъжба от Д. Т. Т. и К. С. Т., и двамата в качеството им на родители и законни представители на непълнолетния С. К. С. чрез адв.Св.Б. против двамата подсъдими с посочено правно основание чл.161 от НК и правна квалификация на деянието-чл.130, ал.1 от НК. Към частната тъжба е приложено удостоверение за раждане на С. К. С., в което е отразена дата на раждане на същия **20.01.2006** г. В тъжбата е конкретизирана датата на деянието-**20.08.2022** г.

От гореизложеното е видно, че както към датата на деянието, така и към датата на депозиране на тъжбата в съда пострадалото лице е било

непълнолетно, тъй като е навършило 16 години.

Съгласно разпоредбите на Закона за лицата и семейството лицата от 14 години до навършване на 18-годишна възраст са непълнолетни и извършват правни действия със съгласието на техните родители или попечители. В конкретния случай обаче частната тъжба не е подадена от непълнолетното пострадало лице със съгласието на неговите родители, а от последните в качеството им на законни представители. С такава процесуална дееспособност двамата родители не са разполагали.

Вместо да констатира, че тъжбата не отговаря на условията на чл.80 и сл. от НПК, доколкото същата не е подадена от пострадалото лице и да даде указания недостатъците да бъдат отстранени, съдът е насрочил и разгледал делото, приключвайки го с атакуваната осъдителна присъда. В протоколите от съдебните заседания е отразено явяването или неявяването на пострадалия в качеството му частен тъжител, както и на родителите му. В с.з., проведено на 28.02.2023 г., когато е даден ход на делото, пострадалият е присъствал, както и неговата майка. Съдът не е констатирал посочените по-горе пороци на частната тъжба, респ. не е указал на пострадалия да подпише тъжбата, за да санира недостатъците ѝ в срока по чл.81, ал.3 от НПК. В протокола от същото съдебно заседание е отразено, че е предоставена възможност на частния тъжител да изложи обстоятелствата в частната тъжба и че това е сторено чрез адв.Св.Б.. В нито едно заседание нито пострадалият, нито неговите родители са изразили становище по тъжбата.

Производството е приключило пред районния съд на 12.09.2023 г. с присъда, с която двамата подсъдими са признати за виновни по повдигнатото им обвинение за престъпление по чл.130, ал.1 от НК, на основание чл.78 А от НК са освободени от наказателна отговорност и им е наложено административно наказание „Глоба“ в минимален размер.

Съдът се е произнесъл и по предявените граждански иски, които е уважил частично. Осъдил е подс.М. Р. да заплати на С. К. С. със съгласието на неговите родители сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди ведно със законната лихва от датата на деликта до окончателното изплащане на посочената по-горе сума, а искът до пълния му размер е отхвърлил като неоснователен. Аналогично е произнасянето и спрямо подсъдимия Д. Г. като присъдената сума е в размер

на 2 500 лева.

Макар и диспозитивът на присъдата да е оформен в съответствие с разпоредбата на чл.28 от ГПК, към чиито норми препраща чл.88, ал.1 от НПК, това обстоятелство не санира допуснатите от съда съществени процесуални нарушения, описани до настоящия момент.

В настоящия казус първостепенният съд се е произнесъл по частна тъжба, с която е повдигнато обвинение не от пострадалото непълнолетно лице, а от неговите родители, които не разполагат с такава процесуална дееспособност. Порокът на частната тъжба не е отстранен в преклузивния срок по чл.81, ал.3 от НПК, поради което настоящият въззивен съд приема, че липсва тъжба от пострадалия С. С.. Това от своя страна налага извод, че е налице прекратително основание по смисъла на чл.24, ал.5, т.1 от НПК. В този смисъл съдът намира, че следва да упражни правомощията си по чл.334, т.4 от НПК като отмени атакуваната присъда и прекрати наказателното производство на основание чл.24, ал.5, т.1 от НПК.

Въззивната инстанция не дължи произнасяне по останалите наведени доводи във въззивните жалби и допълненията към тях относно допуснатите нарушения на процесуалния и материалния закон.

Относно искането на защитата за присъждане на направените по делото разноски съдът намира същото за основателно, но само в частта за разноските пред въззивната инстанция. Пред първостепенния съд основанието за прекратяване на наказателното производство е било налично след изтичане на преклузивния срок за отстраняване пороците на тъжбата. Нито подсъдимите, нито техният защитник са направили искане за прекратяване на производството, както и не са претендирали разноски пред първостепенния съд. Ето защо разноските, направени само пред въззивната инстанция следва да се присъдят в полза на двамата жалбоподатели съобразно разпоредбата на чл.190 от НПК.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.334, т.4, вр.чл. 24, ал.5, т.1 от НПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО ПРИСЪДА № 137/12.09.2023 г. по НЧХД № 1174/2022 г. по описа на Районен съд-С..

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство, образувано по частна тъжба от Д. Т. Т. и К. С. Т., действащи в качеството им на родители и законни представители на непълнолетния С. К. С. чрез адв.Св.Б. против Д. П. Г. и М. С. Р. с посочена правна квалификация на деянието-чл.130, ал.1 от НК.

ОСЪЖДА Д. Т. Т. ЕГН ***** и К. С. Т. ЕГН ***** от гр. С., ул.“Й.Щ.“ № .... да заплатят на Д. П. Г. ЕГН ***** от с.Т., общ. С. сумата 300 /триста/ лева, представляващи направени по делото разноси.

ОСЪЖДА Д. Т. Т. ЕГН ***** и К. С. Т. ЕГН ***** от гр. С., ул.“Й.Щ.“ № .... да заплатят на М. С. Р. ЕГН ***** от с.Т., общ. С. сумата 300 /триста/ лева, представляващи направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване в 15-дневен срок съобщаването му на страните през ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____